

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/413/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2716200424
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2716200424.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: O. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX/XX, XXX XX D., zast.: JUDr. Alena Arbetová, advokátka so sídlom Nám. sv. Martina 3A, 908 51 Holíč, o zaplatenie sumy 1.802,06 € s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica, č. k. 2C/20/2016-118 zo dňa 10. augusta 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu I. inštancie sa v napadnutej časti - v časti zamietnutia
p o t v r d z u j e .

II. Žalovanej sa priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd I. inštancie rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.253,19 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.250,28 eur od 17.11.2015 do zaplatenia a to všetko do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Výrokom III. priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 33,36 %.

2. V rozsudku odôvodnil súd I. inštancie, že z vykonaného dokazovania vyvodil právny záver, že žalobe je možné vyhovieť len čiastočne. Medzi žalobcom a žalovanou vznikol záväzkový vzťah titulom uzavretej Úverovej zmluvy zo dňa 22.10.2013, ktorá má charakter spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľským úverom je v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Na základe uvedenej zmluvy žalobcovi vznikol záväzok poskytnúť žalovanej úver vo výške 2.000,- eur a žalovaná sa zaviazala predmetný úver veriteľovi vrátiť spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami v 120 mesačných splátkach vo výške splátky 29,87 €. Hoci zmluva o úvere je ako zmluvný typ upravená v Obchodnom zákonníku a jedná sa o absolútny obchod, ide zároveň o zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 Občianskeho zákonníka, keď navrhovateľ a odporkyňa definične spĺňajú charakteristiku dodávateľa a spotrebiteľa. Spotrebiteľ-odporkyňa vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. V danom prípade bola uzavretá štandardná formulárová spotrebiteľská zmluva, kde text zmluvy bol vopred pripravený veriteľom a odporkyňa nemala možnosť žiadnym podstatným spôsobom zasahovať do obsahu zmluvy a príslušných všeobecných obchodných podmienok tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Navrhovateľ ako dodávateľ v danom prípade pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti (poskytovanie úverov) a odporkyňa zmluvu podpísala v postavení spotrebiteľa, pretože spotrebiteľský úver jej bol poskytnutý na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo

podnikania a pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Právny vzťah vzniknutý z úverovej zmluvy nie je vyňatý z režimu spotrebiteľského práva, preto na predmetnú vec dopadá právna ochrana vyplývajúca z § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a ostatných predpisov na ochranu spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené súd pri právnom posúdení veci zmluvu posudzoval v zmysle ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý je lex specialis vo vzťahu k Obchodnému zákonníku, ako aj príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru.

3. V prvom rade súd skúmal otázku platnosti zmluvy a jej obsahu z hľadiska uvedenia všetkých obligatórnych náležitostí v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Okrem všeobecných náležitostí musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať náležitosti taxatívne vymedzené v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré poskytuje spotrebiteľovi špecifickú ochranu. Medzi povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí podľa § 9 ods. 2 písm. k/ citovaného zákona aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktoré však v predloženej úverovej zmluve absentujú. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a zároveň aby si veriteľ voči dlžníkovi nemohol uplatňovať nároky, na ktoré nemá právo. V zmluve je uvedený len termín splatnosti splátok v 12. deň kalendárneho mesiaca. Jedná sa však o termín splatnosti splátky ako celku, zahŕňajúcej tak istinu ako aj úroky, výška týchto jednotlivých súčastí splátok však nie je zrejmá. Zmluva obsahuje len údaj o celkovom počte splátok 120 a výške mesačnej splátky 29,87 €. Z toho ale potom nie je zrejmé, aká časť splátky je určená na splátku istiny, aká časť na splátku úroku, prípadne aká časť pripadá na splátku poplatkov. Tieto údaje neobsahujú ani všeobecné obchodné podmienky žalobcu, ktoré pripojil k zmluve, len všeobecnú formuláciu, že v jednotlivých splátkach je zahrnutá príslušná časť úverovej istiny a úroku. Primárnemu účelu spotrebiteľského práva, ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana, zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Žalobca si nesplnil svoju povinnosť určite, prehľadne a zrozumiteľne informovať spotrebiteľa o všetkých náležitostiach, ktorá zmluva o spotrebiteľskom úvere zo zákona musí obsahovať. Vzhľadom na uvedené chýbajúce náležitosti zmluvy súd vyhodnotil úver poskytnutý odporkyni za bezúročný a bez poplatkov v súlade s § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy.

4. Veriteľ žalovanej úver poskytol nie vo výške 2.000 eur tak ako je uvedené v zmluve, ale vo výške 1.900 eur, pretože sumu 100 eur žalobca použil na úhradu poplatku za poskytnutie úveru. Žalovaná však svoju povinnosť splácať úver porušila a zaplatila žalobcovi len splátky v celkovej výške 649,72 eur (vypočítané z prehľadu splátok č. I. 87). Ide o splátky úveru za obdobie od 12.11.2013 do 12.08.2015. Z dôvodu porušenia zmluvných podmienok žalovanou (nesplácanie úveru riadne a včas), žalobca úver zosplatnil dňa 16.11.2015. Nakoľko poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a žalovaná celkovo uhradila len sumu 649,72 eur, súd žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.250,28 eur ako rozdiel medzi poskytnutou a zaplatenou sumou (1.900 eur - 649,72 eur). Nakoľko sa žalovaná dostala preukázateľne do omeškania s plnením peňažného dlhu, žalobcovi vznikol nárok aj na úroky z omeškania, ktoré súd žalobcovi priznal zo súdom priznanej sumy odo dňa 17.11.2015 (deň nasledujúci po zosplatnení úveru) v žalobcom uplatnenej sadzbe 5 % p. a., ktorá je v súlade s vykonávacím predpisom (Nar. vlády SR č. 87/1995 Zb.). Zároveň súd rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi aj ním uplatnené poistné v sume 2,19 eur, ktorá predstavuje poistné za 3 mesiace (8-10/2015). Poistné bolo medzi zmluvnými stranami dojednané v bode 1.2 zmluvy vo výške 0,73 eur mesačne. Žalovaná prijala súbor poistenia A. Úprava poistenia bola dohodnutá v bode 3.9 zmluvy a taktiež v čl. V. písm. E VOP, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť (1.1.). Žalobca v žalobe taktiež uplatnil nárok na zaplatenie úrokov z omeškania v sume 0,72 €, ktoré si uplatnil v zmysle bodu 4.1 a 4.3 zmluvy. Žalobca pripojil aj špecifikáciu výpočtu úrokov z omeškania (č. I. 29-30), z ktorého je zrejmé, že bol počítaný sadzbou 5% p. a. za obdobie od 13.11.2014 do zosplatnenia úveru, kapitalizované úroky z omeškania možno žalobcovi priznať v plnej výške. Súd potom žalobcovi priznal celkom sumu 1.253,19 eur (1.250,28 eur + 2,19 eur + 0,72). Vo zvyšku súd žalobu zamietol, pretože vzhľadom na bezúročnosť úveru žalobca nemá nárok na uplatnené úroky ani poplatky. Vzhľadom na výšku finančného plnenia súd v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 CSP určil žalovanej dlhšiu lehotu (60 dní) na splnenie povinnosti uloženej rozsudkom. Čo sa týka námietky žalovanej a jej právnej zástupkyne, že žalobca si z účtu žalovanej inkasoval ďalšiu sumu 61,88 eur ako úroky a poplatky za upomienky, ktorá suma by mala

byť zarátaná do úhrad žalovanej, s týmto tvrdením sa súd nestotožňuje. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že tieto poplatky sa netýkajú nároku žalobcu uplatneného danou žalobou, t.j. nejde o nárok z úverovej zmluvy, ale ide o poplatky a úroky za prečerpanie osobného účtu žalovanej, nie o omeškanie so splácaním úveru. Vzhľadom k tomu, že žalovaná predložila súdu ako dôkaz výpis z osobného účtu žalovanej, nie však výpis z úverovej zmluvy nebolo v konaní jednoznačne preukázané, že ide o nárok z úverovej zmluvy. Navyše žalobca predložil súdu prehľad splácania, z ktorého výpisu je zrejmé, že žalobca si inkasoval úroky z úverovej zmluvy v rámci transakcie „splátka úveru“ a nie ako samostatnú položku „úroky“. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi náhradu trov konania podľa pomeru úspechu v rozsahu jeho čistého úspechu 33,36 % (úspech žalobcu 66,68 % - neúspech 33,32 %).

5. Odvolanie žalobcu. Proti zamietavej časti predmetného rozsudku podáva žalobca v zákonnej lehote odvolanie V odvolaní udáva, že Okresný súd Rožňava (? chyba v písaní odvolania) v odôvodnení rozsudku zo dňa 10.08.2017 sp. zn. 2C/20/2016 uviedol nasledujúce argumenty: 1. Žalobca si nespĺnil svoju povinnosť určite, prehľadne a zrozumiteľne informovať spotrebiteľa o všetkých náležitostiach, ktorá zmluva o spotrebiteľskom úvere zo zákona musí obsahovať. Vzhľadom na uvedené chýbajúce náležitosti zmluvy súd vyhodnotil úver poskytnutý odporkyni za bezúročný a bez poplatkov v súlade s § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. 2. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že veriteľ žalovanej úver skutočne poskytol, avšak nie vo výške 2.000 eur tak ako je uvedené v zmluve, ale vo výške 1.900 €, pretože sumu 100 eur žalobca použil na úhradu poplatku za poskytnutie úveru. S uvedenými argumentmi súdu I. inštancie sa žalobca nestotožňuje a považuje rozhodnutie za nesprávne a odôvodňuje odvolanie tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). K tvrdeniu súdu, že v zmluve chýba náležitosť podľa § 49 ods. 2 písm. k) (podľa aktuálnej právnej úpravy písm. 1) žalobca uvádza: V zmysle bodu 1.1. zmluvy o Pôžičke banka poskytne klientovi peňažné prostriedky za podmienok uvedených v tejto zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach Prima banka Slovensko, a. s. (ďalej len „VOP“), ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj všeobecné obchodné podmienky banky (VOP) a teda niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú vo VOP. Výška anuitnej splátky 29,87 eur; Termín splatnosti 1. anuitnej splátky 12.11.2013; Počet anuitných splátok 120; Periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky Mesačne, v 12. deň kalendárneho mesiaca. Z uvedeného teda vyplýva, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Informáciu, že splácanie spotrebiteľského úveru prebieha formou mesačných anuitných splátok a že rozdelenie splátok na istinu a úroky úveru obsahuje amortizačná tabuľka, banka klientovi poskytuje už v rámci poskytovania informácií pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. Anuita a anuitné splácanie je definované ako pravidelné (periodické) plynutie pevne stanovených platieb počas určitej špecifikovanej doby. Anuitná splátka zostáva počas celej doby splácania rovnaká. Skladá sa zo splátky istiny a splátky úroku. Výška anuitnej splátky sa nemení. Plynule sa mení výška a pomer istiny a úroku. Z toho vyplýva, že na začiatku úverového vzťahu najväčší podiel celej splátky bude tvoriť úrok a naopak na konci bude najväčší podiel splátky predstavovať istina, čiže každou ďalšou splátkou sa splácaný úrok znižuje a splácaná istina sa zvyšuje. Výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejmá už v čase uzatvorenia zmluvy, sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP, a tým aj súčasťou zmluvy. Z povahy jednotlivých poplatkov vyplýva, že nie je možné vopred stanoviť počet, koľkokrát bude klient daný poplatok povinný zaplatiť, pretože uvedené bude závisieť od toho, koľkokrát danú službu banky využije. Zároveň, termín splatnosti poplatku vyplýva zo zásad spoplatňovania, ktoré sú súčasťou Sadzobníka, a ktoré stanovujú, kedy je ktorý poplatok splatný, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Každopádne, bod 2.5.5. OP určuje poradie uspokojovania pohľadávky nasledovne: Všetky platby, ktoré banka v priebehu splácania úveru prijme od klienta (alebo tretej osoby) na splatenie úveru, sa započítavajú na úhradu pohľadávok banky voči klientovi v nasledovnom poradí: (a) dlžná a splatná

istina, ako prvá v poradí; (b) dlžné a splatné úroky, ako druhé v poradí; (c) dlžné a splatné úroky z omeškania a zmluvné pokuty, ako tretie v poradí; (d) dlžné a splatné odmeny, poplatky, výdavky a iné náklady banky ako štvrté v poradí; pričom konkrétnu pohľadávku v rámci príslušného poradia, na ktorú bude platba započítaná určí banka s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu. V prospech argumentácie banky svedčí aj rozsudok Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Biróovej, v zmysle ktorého: 1.) Článok 10 ods. 1a2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/ 102/EHS (ďalej len „smernica“) v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že: zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Z uvedeného vyplýva, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch nemusia byť nevyhnutne uvedené v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach (ďalej aj ako „VOP alebo „OP“) alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. 2.) Článok 10 ods. 2 písm. h) (výška, počet a frekvencia splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia) a písm. i) (právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy) smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Uvedeným výrokom Európsky súdny dvor jednoznačne potvrdil, že banka na spôsob uvádzania týchto povinných náležitostí úverovej zmluvy nazerá správne a rozsah, v akom jednotlivé náležitosti uvádza, je pre spotrebiteľa postačujúci pre posúdenie rozsahu jeho záväzku. Povinnou náležitosťou úverovej zmluvy teda nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok na časť pripadajúcu na istinu, úroky a iné poplatky, a zároveň, štát ani nemôže zákonom upraviť povinnosť pre veriteľov takýto presný rozpis v zmluve uvádzať. 3.) Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 (výška, počet a frekvencia splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, ako povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere) sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Žalobca poukazuje aj na aktuálnu judikatúru, konkrétne na uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 12Co/149/2016-60 zo dňa 15.2.2017, ktorým zrušil rozsudok súdu I. inštancie v napadnutej zamietavej časti, keď okresný súd konštatoval, že spotrebiteľský úver musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, inak sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd upriamil pozornosť na rozsudok Súdného dvora vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Biróová, kde podľa Čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice č. 2008/48 zmluva o spotrebiteľských úveroch sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum týchto splátok. Ďalej čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice č. 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Podľa rozsudku Súdného dvora sa jasne stanovuje, že nie je podmienkou presne uviesť, koľko zo splátky úveru sa započítava na vrátenie istiny a na príslušenstvo pohľadávky, pričom nemusí byť uvedený dátum každej splátky, ak splatnosť splátky bez ťažkostí je možné identifikovať spotrebiteľom. Rovnako rozhodol aj Krajský súd v Trenčíne uzneseniami č. k. 6Co/68/2017-46 zo dňa 28.2.2017 a č. k. 6Co/84/2017-57 zo dňa 28.3.2017. Podľa žalobcu je nesporné, že zmluva obsahuje údaje o výške, počte a termínoch anuitnej splátky v bode 1.2. V tabuľke zmluvy sa prehľadne a zrozumiteľne nachádzajú tieto údaje, a tak žiadny spotrebiteľ nemôže mať pochybnosti o tom, v akej výške a kedy bude poskytnutý úver splácať. Podľa názoru žalobcu účelom a cieľom zákona č. 129/2010 Z. z. v časti týkajúcej sa dotknutej náležitosti nebola tá skutočnosť, aby bol spotrebiteľ informovaný v číselnom vyjadrení o tom, čo sa zo splátky započítava na istinu, úrok, úrok z omeškania a poplatky. V dôvodovej správe k§9 ods. 2 písm. k) dotknutého zákona zákonodarca uviedol, že spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti zo zmluvy.

Údaj o skladbe splátky: Zo zmluvy je zrozumiteľne jasné, splátka vo výške 29,87 eur pozostáva z poplatku za poistenie vo výške 0,73 eur, poplatok za správu úverového účtu 0,00 eur, z úroku 12,9 % ročne (t.j. 1,075 % mesačne), je pochopiteľné, že zvyšok tvorí istina. Uvedené mohol žalobca poskytnúť žalovanému aj v takom vyjadrení, aby niektoré z týchto údajov neboli uvedené v percentuálnom vyjadrení, avšak kedykoľvek bol ochotný poskytnúť ich v písomnej forme na základe žiadosti žalovaného a bezplatne. Žalovaný takú žiadosť žalobcovi neadresoval ale namiesto toho si svoj záväzok nesplnil vedomý si toho, že žalobca mu poskytol úver vo výške 2000 eur. Žalovaný nespochybnil poskytnutie úveru. Žalovaný sám, dobrovoľne vstúpil do zmluvného vzťahu so žalobcom a podpísal zmluvu, z ktorej nepochybne a zrozumiteľne vyplývalo, čo má žalobcovi vrátiť (celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť), kedy má tak urobiť (splatnosť splátky), v akej výške (splatnosť mesačnej splátky) a ako dlho má tak robiť (splatnosť úveru). Bol zrozumiteľne informovaný o svojich povinnostiach v bode 1.2. zmluvy. Nebola porušená žiadna zásada občianskoprávných vzťahov. Žalobca upriamuje pozornosť súdu aj na Informáciu odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18. apríla 2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej, ktorá je zverejnená na internetovej stránke NBS Uvedené stanovisko predstavuje právny názor odboru ochrany finančných spotrebiteľov a tento právny názor bude uplatňovaný NBS pri vybavovaní podaní finančných spotrebiteľov, výkone dohľadu a vedení prvostupňových konaní. NBS uvádza, že vo svetle rozsudku vo veci C-42/15 nemožno podľa smernice 2008/48 v rámci náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere týkajúcej sa údajov o výške, počte a termíne splátok osobitne ku každej položke - istine, úroku, poplatkom v zmluve o spotrebiteľskom úvere žiadať presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo fakticky predstavuje požiadavku na rozpis splátok po častiach (t.j. istina - úrok - poplatky). Pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 2 písm. 1) hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, bude NBS pri vybavovaní podaní spotrebiteľov, výkone dohľadu a vedení prvostupňových konaní uplatňovať výklad, v zmysle ktorého sa týmto neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. NBS ďalej uvádza, že ani dôvodová správa k predmetnému ustanoveniu zákona o spotrebiteľských úveroch nenaznačuje, že by zákonodarca mal uvedeným ustanovením v úmysle sprísniť požiadavku zakotvenú v smernici 200W48, keď uvádza: „spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Úverový vzťah je potrebné posúdiť podľa zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady č 200W48/ES z 23.4.2008. Súdny dvor EÚ v rozsudku 14/83 Von Colson and Kamann v Land Nordrhein-Westfalen uviedol, že pri aplikácii vnútroštátneho práva majú národné sudy povinnosť interpretovať svoje vlastné národné právo vo svetle textu a účelu smernice tak, aby bolo dosiahnutý výsledok, na ktorý odkazuje.

K Doplatku za poskytnutie úveru, žalobca uvádza: V zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. V zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

Ako vyplýva zo zmluvnej dokumentácie, všetky poplatky boli jasne a zreteľne uvedené jednak v úverovej zmluve a jednak sa s nimi spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť aj prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý mu bol poskytnutý pred uzatvorením zmluvy. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca postupoval pri určení výšic, poplatku za poskytnutie úveru v súlade s právnymi predpismi a má nárok na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru v celom rozsahu. K rozhodnutiu súdu o náhrade trov konania žalobca uvádza: Žaloba vzhľadom na podané odvolanie v časti zamietnutého nároku napáda aj rozhodnutie súdu o náhrade trov konania a žiada priznať ich náhradu v rozsahu 100 %. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má žalobca za to, že jeho odvolanie je dôvodné, keďže je daný odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku - rozhodnutie súdu I. inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku

rozhodnutie súdu I. inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

6. Vyjadrenie žalovanej. S odvolaním žalobcu nesúhlasí. Rozsudok Okresného súdu Skalica č. k. 2C/20/2016 zo dňa 10.8.2017 považuje za vecne a právne správny. Žalobca vo svojom odvolaní používa tendenčné tvrdenia a umelou a účelovou konštrukciou sa snaží spochybniť vecne a právne správne rozhodnutie okresného súdu. V odvolaní žalobcu žalobca sám konštatuje, že v predmetnej zmluve nespĺnil podmienky, ktoré mu stanovuje príslušný zákon. Nedodržanie platnej právnej úpravy sa potom snaží neudržateľne obhájiť poukazovaním na priložené výklady tohto ustanovenia zákona dvomi subjektami, ktoré však nie sú oprávnené vykonávať výklad právnych predpisov SR. Ide o SD EU (vec C-42/2015) a NBS. V prípade rozhodnutia SD EU č. k. C-42/2015 žalobca účelovo zamlčuje podstatné časti tohto rozhodnutia a vytŕha z neho len niektoré účelovo vybrané vety bez dopovedania priamo na ne viazaných častí tohto rozhodnutia. Súdny dvor EU nie je navyše ani len spôsobilý vykladať vnútroštátne právo členských štátov, ale výhradne len právo Európskej únie. Žalobca tiež v odvolaní neuviedol, že predmetné rozhodnutie SD EU nie je možné použiť, ani preto, že okresný súd položil prejudiciálnu otázku v znení, či sa má smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 (ďalej v texte len „smernica“), vykladať v tom zmysle, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať splátky s členením na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo postačuje, ak je v zmluve vyjadrená iba celková výška splátky. Rozhodnutie č. k. C-42/2015 SD EU tak vykladá výlučne len smernicu a jej text a vonkoncom nie vnútroštátnu právnu normu. Ak potom SD EU uviedol, že nie je nevyhnutné, aby zmluva obsahovala „rozdelenie“ splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov, znamená to výhradne to, že SD EU uviedol, že je to výhradne smernica, ktorá uvedené nevyžaduje. Akýkoľvek iný výklad je zavádzajúci a pre toto súdne konanie, a to vzhľadom k tomu, že zákon č. 129/2010 Z. z. vyžaduje striktnnejšie podmienky ako smernica, irelevantným. Navyše žalobca opomenul uviesť aj tú časť predmetného rozhodnutia SD EU, v ktorej sám SD EU uviedol, že článok 23 smernice sa má vykladať tak, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti smernice, táto zmluva sa považuje za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť obsah záväzku. SD EU tak v rozsudku, na ktorý žalobca poukazuje uviedol, že smernica síce uvedené nevyžaduje avšak členský štát má právo striktnnejšej úpravy uvedeného ustanovenia a uvedené od žalobcu aj legitímne žiadať. Správny výklad rozhodnutia (ktorý žalobca účelovo mení) potom znie, že vnútroštátna úprava môže upraviť podmienky striktnnejšie ako je tomu v prípade smernice, čo nakoniec nastalo aj v prípade ust. § 9 ods. 2) písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. Súd rozhoduje v zmysle predmetného ustanovenia, ktoré je mimochodom plne v zmysle a v súlade so smernicou ako takou. Ak by mal žalobca názor, že vnútroštátny predpis je v rozpore so smernicou dávno by inicioval príslušné konanie. To však neurobil, pretože SD EU sa opakovane a nepochybným spôsobom vyjadril, že členský štát si môže pre vnútroštátnu úpravu zvoliť striktnnejšie ustanovenia ako je tomu v prípade smernice. Vykladať predmetné rozhodnutie, ktoré vykladá výhradne smernicu ako rozhodnutie akokoľvek vykladajúce vnútroštátny právny predpis je nielen nesprávne, ale aj zavádzajúce. Súd môže v tejto súvislosti skúmať výhradne to, či má smernica priamy alebo nepriamy alebo žiadny účinok, a teda či má na môj prípad použiť smernicu alebo vnútroštátnu úpravu. Smernica však nemá ani priamy účinok a ani nepriamy účinok a preto treba aplikovať predmetný vnútroštátny zákon. Priamy výklad súd použiť nemôže, pretože ten je vyhradený v zmysle rozhodovacej praxe SD EU (napr. rozhodnutie č. k. C-91/92) výhradne len voči štátu a nikdy nie v spore proti jednotlivcovi. A nepriamy pretože napríklad v zmysle rozhodnutia č. k. C-212/04 povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva. Je zrejmé, že vnútroštátny súd sa teda nemôže odvolať na smernicu, pretože by tým prišlo k neprimeranému zásahu do právnej istoty, čo SD EU opakovane odmietol. SD EU dlhodobo veľmi striktnne vyjadruje povinnosť vnútroštátnych súdov zachovávať právnu istotu a predvídateľnosť súdnych rozhodnutí. Je nepochybnou súdnou praxou okresných súdov, krajských súdov ale aj Najvyššieho súdu SR, ktoré opakovane a dlhodobo sankcionujú nespĺnenie podmienok podľa ust. § 9 ods. 2) písm. k) z. č. 129/2010 Z. z. v zmysle ust. § 11 ods. 1) písm. b) z. č. 129/2010 Z. z. práve vyhlásením poskytnutého úveru za bezúročný a bez poplatkov. Práve zmena súdnej praxe, ktorá vychádza z platného zákonného znenia bez zmeny predmetnej právnej úpravy, by znamenala fatálny zásah do práva na spravodlivý proces, ktoré je opakovane súdnou praxou (vrátane Ústavného súdu) odmietané.

Poukazuje v závere vyjadrenia na: - rozsudok Krajského súdu Trnava č. k. 9 Co/245/2013, podľa ktorého nesplnenie taxatívne zákonom ustanovených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere spôsobuje, že veriteľ (žalobca) nemôže odo neho požadovať úrok ani poplatky. Sám žalobca uvedené nedovolené riešil tak, že mu odrátal poplatok za poskytnutie úveru priamo z požičiavanej sumy;- na rozhodnutie Krajského súdu Trnava č. k. 10 CoE/313/2010, v ktorom krajský súd ustálil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať sumu, počet a termíny splátok pri každej zložke spotrebiteľského úveru, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (istina, úrok a iné poplatky).

Pre žalobcu nepredstavuje špecifikácia splátok absolútne žiadny problém, čo nakoniec opakovane uvádzal aj v tomto konaní. Na druhú stranu absencia špecifikácie jednotlivých splátok zasahuje do mojich práv a je navyše v rozpore so spotrebiteľskou legislatívou. Odkaz na všeobecné obchodné podmienky je bezpredmetným, nakoľko sú to práve rozhodnutia SD EU (na ktoré žalobca tak rád odkazuje), ktoré sa stavajú odmietavo k zaraďovaniu akýchkoľvek práv alebo povinností do VOP. VOP totiž slúžia k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednanie technického a vysvetľovacieho charakteru. VOP nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v neprehľadnej, zložitej formulovanej a malým písmom písanej forme dodávateľ skryl dojednanie, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa najskorej uniknú.

V zmysle ust. § 53 ods. 4) písm. a) OZ sú navyše dojednania, podľa ktorých má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzatvorením zmluvy neprijateľné.

Zo strany žalobcu prišlo aj k porušeniu ust. § 53 ods. 4) písm. o) OZ. Žalobca je totiž nešpecifikovaním jednotlivých častí splátok tým jediným kto po podpise zmluvy jednostranne určuje aká časť bude použitá na splátky istiny a splátky úrokov a poplatkov (teda odmeny žalobcu, pričom ja som nemohol do uvedeného zasiahnuť ani inak uvedené zistiť).

Aj preto je absurdné tvrdenie žalobcu o tom, že som mu mohol bezplatne kedykoľvek zavolať a zistiť splátky istiny a splátky úrokov a poplatkov. Žalobca práve neposkytnutím amortizačnej tabuľky mohol kedykoľvek a jednostranne určovať výške svojej odmeny. Uvedené konanie je tak zároveň aj nekalou obchodnou praktikou v zmysle ust. § 7 ods. 2) písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa, tak ako som to uvádzal vyššie s priamym poukazaním na rozhodnutie NS SR. Úverová zmluva je formulárová zmluva, ktorej obsah som nemohla žiadnym spôsobom ovplyvniť, pričom ani len neobsahuje základné podmienky vyplývajúce zo zákona. Navyše úverová zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, ktoré v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5) Občianskeho zákonníka sa v spotrebiteľských zmluvách považujú za neplatné. Žalobca uzatvoril zmluvu, ktorá nespĺňa zákonné podmienky. Jeho nesprávny postup pri jej uzatváraní mi nemôže byť na škodu. Na základe uvedeného navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Skalica č. k. 2C/20/2016 zo dňa 10.8.2017 ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanej náhradu trov odvolacieho konania.

7. Replika žalobcu. K podaniu právnej zástupkyne žalovanej Ad 1/ Znenie zákona; Výklad zákona
Čo sa týka vecných argumentov právnej zástupkyne žalovanej, má za to, že rozhodujúcou skutočnosťou zostáva, že slovenská vnútroštátna úprava (najmä zákon č. 129/2010 Z. z.) nestanovuje striktnejšie podmienky spotrebiteľskej úverovej zmluvy oproti smernici ES. Aktuálne znenie príslušného vnútroštátneho predpisu teda nie je v rozpore so Smernicou č. 2008/48/ES, pričom žalobca ani nikdy netvrdil a ani sa nikdy nedovoľoval priameho účinku citovanej smernice a nevyvracia ani tvrdenia žalovanej ohľadom kompetencie ESD vykladať vnútroštátne právo. Aktuálne znenie zákona č. 129/2010 Z. z. v ust. § 9 ods. 2 nevyžaduje rozčlenenie mesačnej splátky spotrebiteľského úveru na jednotlivé zložky dlhu osobitne s prislúchajúcimi splatnosťami. V prospech tohto tvrdenia žalobcu svedčia najmä aj nasledujúce skutočnosti: 1/ NÁVRH NOVELY ZÁKONA O SPOTREBITEĽSKÝCH ÚVEROCH z októbra 2015 navrhoval- znenie § 9 ods. 2 písm. 1) doplniť nasledovne : 1/ § 9 ods. 2 písm. 1) sa na konci pripájajú tieto slová: „z prehľadu výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov musí byť zrejmy termín splatnosti jednotlivých splátok s presným rozpisom toho, aký podiel z jednotlivých splátok pripadá na uhradenie istiny, úrokov, prípadne ďalších poplatkov a zároveň musí byť z tohto prehľadu zrejmy zostatok istiny po uhradení jednotlivých splátok,“. - a znenie § 9 doplniť o nový odsek 3 v znení: „(3) Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedené v odseku 2 musia byť uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a nie v jej prílohách a ani vo všeobecných obchodných podmienkach.“. Z pripravovanej novely teda vyplýva, že za právneho stavu ku dňu uzatvorenia dotknutej úverovej zmluvy (a ani za súčasného právneho stavu), zákon o spotrebiteľských úveroch od veriteľa nevyžadoval zahrnúť všetky náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 do samotného textu zmluvy a z dotknutého písm. k) (resp. súčasného písm. 1)) taktiež nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve presný rozpis toho, a14 podiel z jednotlivých splátok pripadá na uhradenie istiny a úrokov.

2/ VYJADRENIE, KTORÉ POSKYTLA SLOVENSKÁ REPUBLIKA (exekutíva, ktorá bola navrhovateľom znenia zákona č. 129/2010 Z. z.), vid'. k odvolaniu priložené znenie rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č. k. 960/87/2016-75 zo dňa 2.5.2017

Vo výsledku tak- samotné znenie príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z.,- návrh znenia zákona, ktorý mal zaviesť požiadavku na rozčlenenie splátky úveru na jednotlivé zložky dlhu ako obligatórna náležitosť spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktorý napokon nebol prijatý,- právny názor predkladateľa aktuálneho znenia zákona č. 129/2010 Z. z. k prejudiciálnemu sporu, ktorý potvrdzuje, že aktuálne znenie zákona nevyžaduje rozčlenenie splátky úveru na jednotlivé zložky dlhu,- právny názor orgánu určeného na ochranu práv spotrebiteľov v bankovom sektore ako aj- žalobcom citovaná aktuálna judikatúra v rozpore s právnym názorom prvostupňového súdu ako aj právneho zástupcu žalovanej potvrdzujú, že aktuálne znenie zákona nevyžaduje ako obligatórnu náležitosť zmluvy rozčlenenie splátky úveru na jednotlivé zložky dlhu. Právna zástupkyňa žalovanej spochybňuje všetky uvedené právne názory a dokonca uvádza, že existuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR podporujúce jej právny názor. Z pochopiteľných dôvodov však takéto rozhodnutie nedoložila.

Ad 2/ Rozhodovacia prax Druhou podstatnou okolnosťou je, že Rozsudok v prejudiciálnom konaní k Smernici 2008/48/ES zároveň jednoznačne vylúčil aj výklad zákona, ktorý by, v rozpore s európskym právom, rozširoval požiadavky na náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy nad rámec zákona. K tvrdeniu, že v prípade rozhodnutí odvolacích súdov, ktoré sú jednoznačne v súlade s tvrdeniami žalobcu v otázke náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy ide o tzv. „prekvapivé rozhodnutie“ uvádzame, že vo svetle dnes už konštantnej rozhodovacej praxe viacerých odvolacích súdov:

rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 12Co/149/2016-60 zo dňa 15.2.2017

rozhodnutie Krajského súdu v Trenčine č. k. 6Co/68/2017-46 zo dňa 28.2.2017

rozhodnutie Krajského súdu v Trenčine č. k. 6Co/84/2017-57 zo dňa 28.3.2017

rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 9Co/87/2016-75 zo dňa 2.5.2017

rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 17Co/17/2017-63 z 27.7.2017

rozhodnutie Krajského súdu v Trenčine č. k. 6Co/310/2017-109 z 14.8.2017

nemôže byť reč o „náhodnom rozhodnutí“, naopak ide o jednoznačnú prax, ktorá logicky a nevyhnutne nastúpila po citovanom rozhodnutí ESD a ktorá úplne vyvracia tvrdenia žalovanej. Z hľadiska výkladu vnútroštátneho práva vo vzťahu k európskemu právu, všetky uvedené rozhodnutia jednotne spochybnili prípadný neprímerane pro-spotrebiteľský prístup pri vykladaní príslušnej zákonnej úpravy, ktorý nie je z hľadiska európskeho práva konformný a ktorého sa pridížal prvostupňový súd pri hodnotení splnenia zákonných náležitostí úverovej zmluvy v odôvodnení napádaného rozhodnutia. Uzatvára teda tým, že zákon rozčlenenie splátky úveru na jednotlivé zložky dlhu nielenže

- nevyžaduje (čo je rozhodujúce), ale - na základe vnútroštátnej i európskej rozhodovacej praxe

- je neprijateľný i výklad zákonných ustanovení, ktorý by takúto požiadavku na úverovú zmluvu kládol, a to nielen na úrovni aktuálnej vnútroštátnej rozhodovacej praxe odvolacích súdov, ale dokonca na úrovni európskeho práva a judikatúry.

Dodávame, že z pohľadu spravodlivého riešenia tohto sporu podstatnou okolnosťou v danej veci zostáva, že úverová zmluva vrátane príslušných obchodných podmienok umožňovali jednoduchým spôsobom priemernému spotrebiteľovi poznať všetky rozhodujúce parametre spotrebiteľského úveru ako aj podmienky jeho splácania, vrátane nákladov, splatností, s možnosťou porovnania oproti iným spotrebiteľským úverom na trhu - čo bolo cieľom Smernice ES č. 2008/48 ako aj príslušnej zákonnej úpravy.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami, stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu I. inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že rozsudok súdu I. inštancie je v napadnutej - zamietnutej časti vecne správny.

9. Žalobca a žalovaná dňa 22.10.2013 uzavreli úverovú zmluvu č. 81523, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 2.000 eur pri fixnej úrokovej sadzbe 12,9 % p. a., RPMN 15,41 % a priemernej hodnote RPMN 18,84 %. Žalovaná sa zaviazala splácať úver v 120 pravidelných

mesačných splátkach vo výške 29,87 €, so splatnosťou v 12. deň kalendárneho mesiaca. Splatnosť úveru bola určená ku dňu 12.10.2023. Podľa bodu 4.1 zmluvy, ak klient nezaplatí anuitnú splátku včas, banka má právo na úrok z omeškania vo výške 5 % p. a. z nesplatennej anuitnej splátky až do jej zaplataenia. Podľa bodu 4.3 ak klient neuhradí úver v lehote splatnosti úveru, je povinný uhradiť z nesplatennej časti úveru popri úroku z poskytnutých peňažných prostriedkov aj úrok z omeškania vo výške 5 % p. a., a to až do jej zaplataenia. V zmluve bol dohodnutý súbor poistenia ako Súbor A. V bode 3.9. zmluvy bolo uvedené, že klient vyhlasuje a svojim podpisom na zmluve potvrdzuje, že sa (okrem iného) oboznámil a súhlasí s celou poistnou zmluvou vrátane VPP.

10. Listom zo dňa 16.11.2015 žalobca oznámil žalovanej, že banka rozhodla o predčasnej splatnosti celého úveru a vyzval žalovanú jednorázovo uhradiť banke celý dlh vo výške 1.939,22 eur s príslušenstvom najneskôr do 26.11.2015. Z výpisu z účtu, ktorý žalovaná pripojila k písomnému vyjadreniu bolo zistené, že na účet žalovanej č. účtu: 2625861002 bola pripísaná suma 1.900 eur ako čerpanie úveru z úverového účtu. Z prehľadu splácanie - do predčasného zosplatenia (č. l. 87) mal súd preukázané, že žalovaná za čas od 12.11.2013 do 12.08.2015 uhradila celkom na splátkach sumu 649,72 eur.

11. Podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

(2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

Podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

12. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere: - výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 pís. k/ (i/) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Predchádzajúca právna úprava- výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je upravená v § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, za účelom určenia aká suma sa z tejto splátky započítava na splácanie istiny, aká na splácanie úrokov a aká na poplatky).

13. Text zákona je odlišný od textu Smernice (čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice rady 87/102/EHS), podľa ktorej zmluva o úvere uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok Smernice vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva EÚ transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne, avšak tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny- eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovne znenie zákona, v opačnom prípade by šlo o výklad contra legem (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 z 28. februára 2018).

14. Zámerom zákonodarcu (vyjadrenom aj v úvodnej časti dôvodovej správy) síce bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu a nepochybne nebolo aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017), avšak do „konfliktu“ sa zákon so Smernicou dostal v dôsledku priznania vyššej ochrany spotrebiteľa stanovením požiadavky rozčlenenia

splátky na istinu, úroky a iné poplatky, aby spotrebiteľ mal vedomosť v akej výške bude platiť istinu (v akej časti splátky ju veriteľ započíta na zaplatenie istiny) a v akej výške na úroky a ostatné poplatky.

15. Až rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia proti Kláre Biróovej bolo konštatované, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice.

16. Zámer zákonodarca transponovať Smernicu v celom rozsahu bol teda naplnený, ale (zákonodarca) tak urobil nad rozsah Smernice a až následne bol označeným rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie konštatovaný rozpor, ktorý aktuálne (zákonodarca) zosúladiť zákonom (z. č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z.), ktorým došlo i k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z. s účinnosťou od 1. mája 2018 (termín „splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ sa nahrádza slovami „frekvenciou splátok“).

17. Z porovnania prvotnej vnútroštátnej právnej úpravy tejto náležitosti zmluvy zákonom č. 258/2001 Z. z. so súčasnou právnou úpravou zákonom č. 129/2010 Z. z., vyplýva jej totožná formulácia (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), ktorou zákonodarca v dôvodovej správe k zákonu č. 568/2007 Z. z., ktorým sa zmenilo aj ustanovenie § 4 ods. 2, 3 zákona č. 258/2001 Z. z., vyjadril (po prvýkrát) zámer zvýšiť informovanosť spotrebiteľa úpravou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne tak, že spotrebiteľ musí byť informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti splácať istinu, úroky a iné poplatky, vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a preto nemožno preklenúť výkladom, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ len spresňuje, čo splátka zahŕňa (porov. iný záver uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 bod 26, 25).

18. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z., ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami výška, počet a termíny splátok viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež poplatkom, čo je dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (rozsudok NS SR sp. zn. 7 Cdo 128/2016 z 29. novembra 2016).

19. Novelou (zákonom č. 568/2007 Z. z.) bol doplnený nový odsek 2 § 566 Občianskeho zákonníka. Táto úprava určuje, v akom poradí treba započítať čiastočné plnenie. Pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa započíta najprv plnenie na istinu a až potom na úroky. Toto poradie môže zmeniť len dlžník (nie veriteľ).

20. Spotrebiteľ ako dlžník by mal byť informovaný (mať vedomosť) požadovanou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aká časť splátky bude použitá na istinu, aká na úroky a ďalšie poplatky (príp. pravidlá tejto zmeny), aby sa mohol rozhodnúť či zmluvu uzavrie a aby veriteľ svojvoľne nepriraďoval plnenie spotrebiteľa i určoval aká časť sa použije na splácanie istiny, aká na splátky úrokov a poplatkov, prípadne podľa úpravy obchodného práva (§ 330 ods. 2 Obchodného zákonníka).

21. Uvedené nie je spôsobilá nahradiť vyžiadaná amortizačná tabuľka (článok „Prečo rozsudok SD EÚ vo veci C 42/2015 nie je spôsobilý zmeniť doterajšiu rozhodovaciu prax“). Eurokonformným výkladom by tak nebolo možné preklenúť nutnosť legislatívnej zmeny náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

22. V zmysle § 232 ods. 2 CSP vyplýva, že lehotou na splnenie povinnosti uloženej v rozsudku je zásadne patričná lehota tri dni. Vzhľadom na osobitné okolnosti prípadu je možné určiť aj dlhšiu lehotu. Súd I. inštancie dostatočne odôvodnil, prečo určil lehotu dlhšiu.

23. Úroky za poskytnutie úveru sa na rozdiel od odplaty za akúkoľvek inú odplatnú službu či kúpu tovaru odlišujú tým, že plynutím času narastajú (cena za poskytnutú službu narastá). Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia

Občianskeho zákonníka. Z dôvodov vysvetlených a uvedených dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Je nepravdepodobné, že by spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne (C-415/2011, AZIZ). Odvolací súd uvádza, že niet kogentnej úpravy o úrokoch popri úrokoch z omeškania. Zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy a preto dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Najviac sa takáto dohoda dostáva do rozporu aj s ustanovením § 3a n.vl.87/1995 Z. z. Odvolací súd sa preto stotožňuje s prvoinštančným súdom o neplatnosti takejto dohody (o úrokoch popri úrokoch z omeškania) pre rozpor so zákonom (§ 39 a § 52 ods. 2 v spojení s § 517 ods.2 OZ). Aj z doterajšej praxe odvolacieho súdu vyplýva, že žalobcovi je potrebné priznať dohodnutý úrok (v prípade ak je primeraný) do zániku záväzkového vzťahu medzi účastníkmi resp. do zosplatnenia (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30.6.2015 sp. zn. 6Co/190/2014, ale aj uznesenie Ústavného súdu IV. ÚS 476/2012-14) a následne len úrok z omeškania. Odvolací súd síce pripúšťa, že v odvolacej praxi všetkých súdov sú aj odlišné stanoviská, ale je úlohou práve NS SR zjednotiť rozhodovacia činnosť v tejto otázke. Rozhodnutie o trovách konania je v súlade s ust. § 255 ods. 1 podľa pomeru úspechu v rozsahu jeho čistého úspechu 33,36 % (úspech žalobcu 66,68 % - neúspech 33,32 %).

24. Z týchto dôvodov preto odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu I. inštancie v napadnutej časti ako vecne správny vo výroku potvrdil.

25. Žalovaná má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná.

26. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).